

Sláva Koubek

P O V Í D K Y

C E S T A

Jednoho zářijového odpoledne se rozhodl, že pojede navštívit příbuzné v Chorvatsku. Už poněkolkáté ho zvali a tak měl pocit, že by se konečně měl rozhoupat a jet. Zavolal na mezinárodní autobusovou dopravu a vyptal se na možnosti. Jakoby ale nevěřil získaným informacím, raději se podíval i na internetové stránky. Bylo to opravdu tak! Autobus je vypravován z Mělníka a Kladna, přes Prahu, pak Brno, Mikulov a přes Rakousko a Slovinsko do chorvatského Zagrebu. Autobusové linky tam jezdí od nás v pátek a zpět potom jedna v sobotu a druhá v neděli. Uklidnil se a přemýšlel, kterou nástupní stanici použít: Prahu nebo Brno a kterou linku použít, protože jedna dorazí do Zagrebu v sobotu v 5.00 hod. ráno a druhá v 8.15 hod. Nakonec se rozhodl, že pojede linkou první a nastoupí v Brně. To nejzákladnější: odkud a kdy měl vyřešeno a tak už se jen soustředil na to, aby se připravil. Nemůže přece přijet na návštěvu s prázdnými rukama a tak se snažil vymyslet, co by se příbuzným hodilo nejlépe a čím by jim udělal radost. Ale ať přemýšlel, jak přemýšlel, nic kloudného ho nenapadalo a tak jim nakonec zavolal a zcela nepokrytě se zeptal, co by potřebovali přivést. To ale neměl dělat, protože se mu dostalo výčtu věcí, že by to bylo pomalu na nákladák a ne na cestu autobusem.

Na přípravu na cestu měl relativně dost času, protože se rozhodl, že využije státního svátku v říjnu a vlastně si o několik dnů prodlouží víkend. Procházel městem, prohlížel obchody a pomalu soustřeďoval v bytě všechno, co by měl sebou vézt. Závěsnou policičku z ratanu, prošivanou deku a polštář, Heinz kečup, něco střeptů, jak si pro sebe pojmenoval užitečné nádoby z Hrdějovické keramiky a houby. Nejprve se podívil, že by měl vozit do vnitrozemí Chorvatska, kde je dostatek lesů, také houby. Připadalo mu to jako vezení dříví do lesa, jak se říká, ale příbuzní mu vysvětlili, že v lese, po válce, která skončila před šesti lety, jsou ještě miny a dosud nebyly odstraněny. Proto místní obyvatelé do lesa raději nechodí, neboť je to stále životu nebezpečné, takže o houby je nouze. Ty houby mu dělaly nejmenší problém, neboť to září bylo nádherné a hub bylo všude plno. Pilně houbařil, což bylo i jeho velkým koníčkem. Zavařoval je, nakládal do octa i zpracovával do mrazáku. Když měl pocit, že už těch hub má tolik, že by s nimi mohl klidně na trh, změnilo se počasí, přišel říjen a houby přestaly růst. Pomalu se blížil den odjezdu. Byl klidný. Měl zajištěnou místenku s jízdenkou i pro zpáteční cestu, tak ho jen čekalo nezbytné sbalení.

Když tak den před odjezdem stál nad hromadou věcí, které měl sebou vézt, polilo ho horko, protože to množství se do žádného zavazadla, které vlastnil, vlastně nevešlo. Přemýšlel, do jakého kufru, či tašky by se to mohlo naskládat a pak se mu najednou vybavili asijsí obchodníci, kteří neustále cestují po republice z místa na místo s takovými obrovskými plátěnými, modře pruhovanými taškami, napěchovanými textilem nebo čím. „To je nápad“, řekl si a jal se shánět tu největší tašku. Podařilo se a tak začalo balení. Nejprve policička, potom deka a polštář, mezi to sklenice s houbami, lahve s kečupem a nezbytná láhev rumu, keramika, a nakonec houby z mrazáku. Ty mu daly nejvíc zabrat, protože musí vydržet zmrzlé dvanáct hodin. Vybavil si fyzikální zákony a napadlo ho, že když peří udrží teplo, – babička ukládala do peřin uvařené knedlíky, aby vydržely teplé a ony vydržely- musí vydržet i houby zmrzlé. Zabalil je do novin a pečlivě uložil do peřové prošivané deky. Zavřel zip u tašky a byl připraven. Ale ouha, ta taška byla neskutečně těžká. No, co se dá dělat, nějak to musí zvládnout. Na autobusové nádraží se nechal dovézt autem a ten kousek k autobusu tašku s pomocí kamaráda donesl. Uložil tašku do úložného prostoru autobusu a nastoupil, aby odjel do Brna, odkud pojede dál mezinárodní linkou. Přišlo mu to jako jednodušší, nastupovat v Brně než jet do Prahy a nastupovat tam. Posadil se do autobusu a už v pohodě a klidu se těšil, jak si v Brně stihne dát večeři. A co s tou šíleně těžkou taškou provede, až bude mít v Brně čas dvě hodiny, to vyřeší až tam.

Autobus přijel do Brna včas a tak vystoupil na Zvonařce. V nádražní budově je úschovna zavazadel a fungující, jak zjistil. Oslovil paní, která byla v úschovně: „Prosím vás necháte mi tu tašku na dvě hodinky, než budu pokračovat v cestě? Mám děsný hlad a rád bych se šel najíst.“ Paní mu odpověděla: „Samozřejmě, položte tašku na váhu.“ Když tak učinil, vylétla ručička váhy a zastavila se na čarce označující 38 kg. „Ani náhodou! My uschováváme zavazadla jen do 15 kg a vy snad stěhujete kamení!“ stroze ho odbyla. Začal škemrat: „Prosím vás, já tu tašku posunu po zemi, vy se jí

vůbec nemusíte dotknout, jen když mi ji tady na kraji necháte.“ a smutně se na ni díval. „No dobrá, tak ji sem posuňte.“ rozhodla paní nakonec. Dostal lístek a viditelně pookřál. Zašel si do hospůdky na večeři a dal si jedno pivo. Pomalu se vracel zpět do nádražní budovy a vnitřně se připravoval na to martyrium, až zase tu zpropadeně těžkou tašku potáhne na nástupiště. Podařilo se a on byl půl hodiny před odjezdem na nástupišti, tašku vedle sebe a spokojeně pokuřoval. Dosud byl na spoře osvětleném nástupišti sám, tu obrovskou tašku vedle sebe a na zádech nezbytný batůžek s dokumenty a placatkou slivovice. Nebyl to vůbec, ale vůbec dobrý pocit... Popocházel, pokukoval a sledoval něco málo opozdílů, kteří tu a tam přes nádraží přešli. Postupně se ale začali trousit lidé na jeho nástupiště. To ho značně uklidnilo. Nejprve postarší manželský pár, potom nádherný černovlasý mladík, celý v černé kůži, evidentně „jižan“. Zálibně si ho prohlížel a mladík si byl vědom, že je obdivně sledován, proto se choval jako na módní přehlídce. Posadil se na lavičku, ležérně přehodil nohu přes nohu a zapálil si cigaretu. Kouřil a po očku sledoval, zda si ho ještě všímá. Všiml, samozřejmě. Bylo to podstatně příjemnější sledovat nádherné mladé stvoření, než pozorovat obstarožní manželský pár, který netečně postával a na první pohled bylo patrné, že si nemá co říct. Potom přišli rodiče středního věku s asi dvanáctiletým chlapcem a nakonec mladík v riflích, kožené bundě nejisté barvy, značně ošoupané, na hlavě měl čepici a na zádech bágel. Byl středního vzrůstu, ale pod oblečením se rýsovaly pevné svaly, které svědčily o pravidelném posilování nebo každodenní značné fyzické zátěži. Přesto, že se nástupiště postupně značně zaplnilo různými lidičkami, nemohl svůj pohled odtrhnout od černovlasého mladíka. Myslel si v duchu, kéž by si mohl sednout poblíž, aby na něho cestou autobusem viděl. Jen na ten autobus pomyslel, jakoby ho přivolal. Autobus přijížděl k nástupišti. Po zastavení vystoupil řidič středního věku v modrých kalhotách a bílé košili s vázankou, který otevřel zavazadlový prostor a řekl:

„Dámy a pánové, pokud jedete s námi, uložíme zavazadla.“

To byl pokyn pro všechny, kteří měli kufry, aby se nahnuli k řidiči a podávali mu svá zavazadla, která on pečlivě ukládal dolů. Když došla řada se zavazedlem i na něho, vzal mu řidič tašku z ruky a povídá:

„Pro Boha, člověče, co to v té tašce stěhujete? To je snad kamení, nebo co?“

„Raději se ani neptejte! Vezu jen samé potřebné věci pro příbuzné. Hlavně se v tom nesmí celníci moc přehrabovat.“

„Nebojte se, není obvyklé, aby nás celníci příliš kontrolovali.“ řekl řidič, když uložil tašku do zavazadlového prostoru a narovnal se. Zavřel zavazadlový prostor a pokračoval už ke všem cestujícím:

„Tak dámy a pánové, nastupte si!“ Nastoupil do autobusu první a prodával jízdenky a kontroloval přitom seznam rezervací.

První nastoupil černovlasý mladík a hned po něm se hnuli do autobusu starší manželé. Postupně došla řada i na něho.

„Mám tu rezervaci na jméno Koubek“, řekl.

„Ano, jistě.“ odpověděl řidič a pokračoval: „Budete platit v korunách nebo jinou měnou?“

„V korunách,“ odpověděl a po zaplacení se ještě zeptal: „Mám někam místenku?“

„Ne, tentokrát vás jede jen dvanáct, tak se posadte, kam chcete. Budete mít alespoň pohodlí.“

„Děkuji“, odpověděl a pozorně se rozhlédl po autobuse, když před tím si důkladně prohlédl druhého řidiče. Byl podstatně mladší, tak pětadvacetiletý až třicetiletý, štíhlý, tmavovlasý, milého, sympatického obličeje. To ho příjemně naladilo a teď už se jen soustředil na to, kam se usadí. Většina cestujících seděla v první části autobusu a celá zadní polovina byla prázdná. Poslední, v přední části, seděl černovlasý mladík a tak si on sedl ob jedno sedadlo za něho ale na opačné straně, to aby na něho dobře viděl. Odložil si batůžek na sedadlo vedle sebe a otočil se dozadu. Za ním už nikdo nebyl, až na posledním sedadle se usadil onen mladík v ošoupané bundě, riflích a čepici. Řidiči si mezitím uvařili kávu a vystoupili před autobus, aby si ji v klidu před cestou vypili a kouřili přitom. Když je uviděl, nevydržel a vystoupil taky:

„Stihnu taky ještě jednu fouknout?“ zeptal se.

„Samozřejmě!“ odpověděl ten starší šofér a mladší se jen pokývnutím a úsměvem připojil.

„Poslyšte, páni, jak to máte se zpáteční cestou? Můžu jet za týden s vámi nazpět?“ zeptal se.

„To, bohužel, nemůžete, protože my jezdíme jen přes sezónu a to je od začátku května do konce října. Dnes jedeme do Karlovacu a zítra večer se vracíme zpět a už pro letošek končíme.“ dostalo se mu informace od staršího řidiče.

„No, co se dá dělat? Tak se budu těšit jet s vámi zase napřesrok.“ usmál se a uvědomil si, že se na něho upírá něčí pohled. Popošel asi dva kroky od řidičů a otočil se. Všiml si mladíka, který se posadil na poslední sedadlo v autobuse. Mezitím, co mluvil s řidiči, vystoupil mladík taky, stál před

autobusem, pokuřoval a upřeně ho pozoroval. Už byl ale prostovlasý, bez čepice, kratičkého střihu světle kaštanových vlasů. Vypadal jako skeanhead. Ten upřený mladíkův pohled ho, mírně řečeno, rozhodil. Nechápal, co na něm vidí? Mladík na něj upíral pohled tak intenzivní, že skoro ani nemrknul. „Co mi může chtít? Je to zabiják, nebo snad zloděj? Proč na mě tak zírá těma pichlavýma očima a proč tak upřeně?“ Prolétlo mu hlavou, když se snažil ten upřený pohled opětovat a pozorovat při tom mladíkovu mimiku. Mladík ale nehnul ani svačinkou, takže stejně nic nepoznal a přitom neuhnul pohledem na rozdíl od něho. On ten upřený pohled z očí do očí dlouho nevydržel a tak jen uhýbal a zase se pohledem do mladíkových očí vracel. Mezitím šoféři kávu dopili, cigarety dokouřili a tak si všichni zase nastoupili do autobusu. Ten černovlasý mladík z autobusu vůbec nevystoupil, jen seděl pohodlně na svém sedadle, přikryl se bundou a vypadal, že se chystá spát. Tím, že se přikryl, skryl objekt jeho zájmu. Způsobilo mu to zklamání a současně otevřelo dilema. Ten mladík z posledního sedadla nepřestával na něho zírat upřeným pohledem. Cítil to, i když se posadil na sedadlo a tak se několikrát otočil, aby se ujistil, že se nemýlí. Mladík skutečně seděl na zadním sedadle, nohy natažené v uličce a zíral upřeně na něj. „Bože, co mám dělat. Co ten člověk chce? Ani sval v obličeji se mu nehne a jen upřeně zírá. No, co, zkusím navázat kontakt.“ řekl si nakonec a vzal svůj batůžek a s úsměvem se přesunul na sedadlo před mladíka, který na něj nepřetržitě zíral. Když se usadil, otočil se na mladíka a povídá:

„Vy jste nezaváhal, máte pro sebe celé sedadlo, takže se vám bude krásně spát.“ řekl a usmál se.

„Já už to znám a tak když je málo lidí, snažím se udělat si pohodlí.“ odpověděl mladík se znatelným cizím přízvukem.

„Nedáte si trochu ‚proti špatně‘?“ řekl on a podával mu placatku se slivovicí.

„Co to je?“ zeptal se nedůvěřivě mladík a vzal si podávanou cestovní láhev.

„Nebojte se! Je to slivovice. Já tomu říkám proti špatně a bez ní se nikdy na žádnou cestu nevydám. Kam vlastně jedete?“ zeptal se přímo.

„Do Rjeki.“ odpověděl mladík a zhluboka se napil. Zatřepal po napití hlavou a dodal. „To je síla! A kam jedete vy?“

„Já do Zagrebu.“ odpověděl a vzal si zpět láhev, aby se taky napil. Pečlivě láhev zavřel a uložil do batůžku. Další konverzace mezi nimi nebyla možná, protože přišel starší řidič, zatímco mladší rozjel autobus. Ptal se jednotlivých cestujících na pas, zapsal si číslo pasu do seznamu a nechal vyplnit každého cestujícího množství vezených valut. On si všiml pasu a poznal, že mladík je Chorvat, tedy alespoň vlastní chorvatský pas. „To ale velice slušně mluví česky! Kdepak se to asi naučil a co vlastně v Brně dělal?“ pomyslel si. Ale to už musel taky předložit pas a napsat, kolik veze valut. Když se řidič přesunul k dalšímu cestujícímu, to bylo asi o čtyři sedadla dopředu, všiml si, že ten následující před ním je černovlasý mladík a pak starší manželé, a pak už to nesledoval. Nějak se po tom úvodním rozhovoru s mladíkem uklidnil a už se ničeho neobával. „Nakonec, co by mi mohl udělat. Ukrást vlastně nemá co. A jinak mi ublížit, to asi ne, protože já vystupuji dřív než on a tak by mu to jen těžko prošlo... Co jen má za lubem?“ letělo mu hlavou, když tak pozoroval řidiče, jak zpovídá cestující v přední části autobusu. Mezitím, co on komunikoval s řidičem a pak pozoroval dění v přední části autobusu, udělal si mladík pohodlí, vyzul boty, položil se na sedadlo a pod hlavu si položil složenou bundu. Nepřestával se na něho dívat. On cítil ten pohled, přímo bytostně a tak se posléze otočil a uviděl mladíka ležet na zádech s pohledem upřeným na něho. On si udělal také pohodlí. Položil se na sedačku u okna, batůžek si dal za záda a tak získal slušný výhled mezerou mezi sedačkami na mladíka. Ten se na něho nepřestával dívat. Řidič zatím dokončil nezbytnou administrativu, posadil se na přední sedadlo a zhasnul světla. V autobuse se setmělo, ale úplná tma nebyla, přece jen bylo vidět celkem slušně ve chvílích, kdy projížděli osvětlenými vesnicemi a městy. Oči si posléze zvykly na šero a tak on dobře viděl, jak mladík, když se ujistil, že je pozorován, rozehrál hru rukou na svém těle. Bylo nade vše pochybnost, co ty jeho pohyby znamenají. On si téměř hlasitě oddechl a současně znejistěl. „Je to od toho kluka provokace? Nebo si opravdu přeje, aby to, co naznačuje se uskutečnilo až do konce? Když se nechám vyprovokovat, může mi dát do nosu nebo ztropit skandál a to přece nemám zapotřebí. Hergot, co mám dělat? Ten kluk je krásně narostlý v těle, je tak narostlý všude? Je to tak lákavé a vzrušující...“ Prolétlo mu hlavou, když pozoroval mladíkovu ruku, kterou si přejížděl od prsou přes břicho až do rozkroku. Bylo to nejprve jen po povrchu oblečení, ale když se ujistil, že je stále pozorován, zajel rukou pod opasek rovnou do kalhot. Chvilí se hladil a pak si druhou rukou povolil opasek. To, hraní si, mu evidentně dělalo radost, což mu vykouzlilo na tváři úsměv. Netrvalo to však nijak dlouho, protože autobus právě dojížděl na hraniční přechod. Zastavil, řidič vystoupil, aby uvolnil místo celníkovi, který přišel do autobusu aby zkontroloval pasy. Trvalo to jen chvilíčku a autobus pokračoval na rakouskou celnici. Tam všichni cestující museli vystoupit. Byla děsná zima, foukal

studený vítr a tak si většina cestujících oblékla bundy. Při cestě z autobusu se mladík zeptal:

„Potřebuji jít na záchod, jsou tady nějaké?“

„Obávám se, že budeme muset za budovu, protože celníci rekonstruují a záchody nejsou ještě hotové. Hlavně dodělali turniket, aby nás mohli dokonale zkontrolovat, ale na záchody mají času dost. Já vás doprovodím. Já musím taky.“ odpověděl. Vešli všichni do budovy jedněmi dveřmi, které se okamžitě zavřely, postavili se do řady a po jednom předkládali úředníkovi pasy k razítkování. Druhými dveřmi byli vypouštěni zase ven. On byl s mladíkem téměř mezi prvními a tak rychle zahnul za roh budovy, aby vykonal potřebu. Mladík se postavil tak, že nechal vedle sebe místo pro něho, rozepnul se a močil. On se postavil vedle a samozřejmě si mladíka pozorně prohlížel v těch místech, která obvykle bývají zcela zakrytá. „Pán Bůh požehnej, to je ale kláda!“ pomyslel si. Mladík se nijak neschovával, naopak, jakoby se chtěl předvádět a ukázat. Samozřejmě se koukal i na něho. Vykonal potřebu, upravili se a vrátili se k autobusu, kde ještě stihli cigaretu, než rakouští celníci všechny odbavili.

Procedura na celnici skončila. Všichni nastoupili a po přání dobré noci od šoférů se autobus rozjel po rakouském území. Oba, on i mladík, se opět pohodlně uvelebili na svých sedadlech, když si před tím zavdali trochu slivovice. Vyzuli si boty, mladík ležel na zádech přes celé zadní sedadlo, kdežto on se natáhl přes obě sedadla naproti mladíkovi s nohama přes uličku tak, aby mohl mezerou mezi sedadly pozorovat mladíka. Viděl jasně celé mladíkově tělo, jen nohy, od kolen dolů, mu zakrývalo sklopené sedadlo. Mladík, jak zjistil, že je opět pozorován, rozehrál hru rukou tak, jako předtím. Tentokrát ale než začal, hned povolil opasek u kalhot, aby měl volnější přístup. „To je zcela nepokrytě výzva. Mám jí přijmout? Co se může stát? Venku si mě bezostyšně prohlížel, stejně jako já jeho. Kdyby to byla provokace, tak by to snad neudělal. Je to kus, to se nevidí tak často! O co se mu to zveštl? No co, zkusím to! Je to tak vzrušující..“ prolétlo mu hlavou a uvelebil se na sedadle tak, že ležel na boku a pomalu si odložil ruku do mezery mezi sedadly. Mladík se stále hladil rukou v kalhotách a když viděl, že on má ruku v mezeře mezi sedadly nad jeho koleno, pomalinku se začal posunovat po sedadle, až měl na úrovni jeho ruky svůj klín. Díval se na něho a čekal. Autobus jel, všude bylo ticho, zdálo se, že všichni spí. Protože on rukou ani nepohnul, mladík se najednou prohnul a svým klínem se jeho ruky dotkl. To už bylo na něho příliš. Teď už nebylo pochybností. Pohnul se tak, aby mohl svou rukou nahradit ruku mladíkovu, který také ihned zareagoval a jeho ruku si položil na penis. Ještě nebyl úplně ztopořený, ale mnoho k tomu nechybělo. Hladil tu krásně hebkou kůži a cítil, jak v něm pulsuje krev. Mladík ho po chvilkách pohlídal po ruce a slastně přivíral oči. Když se mu podařilo dosáhnout u mladíka erekce, mladík se posadil a zašeptal mu do ucha. „Já ještě nechci, vydrž, až později!“ a otočil se na bok tak, že oba vlastně leželi klíny proti sobě. On byl otočen zády ve směru k šoférům, mladík čelem k šoférům. A pak se stalo něco, co ještě nikdy tak spontánně nezažil. Zatímco si hrál jemně s mladíkovým penisem, ten zase rychle rozepnul jeho kalhoty, osvobodil jeho penis ze zajetí slipů a pustil se do masáže. Bylo to neuvěřitelně vzrušující, takže ve chvíli byl jeho penis v plné erekci. Než se stačil vzpamatovat, nebo si uvědomit, co se vlastně děje, mladík ho vzal do úst a rychlými, krátkými tahy ho přivedl k vrcholu. Všechno nechal vypustit na podlahu autobusu. Než se on stačil vzpamatovat, mladík se posadil, vzal něco papírových kapesníků a všechno pečlivě utřel. On mu ještě nějaké kapesníky poskytl a řekl: „Děkuji, já bych chtěl taky!“

„Teď ne. Až později. Neboj, dočkáš se!“ dostalo se mu odpovědi. Dal tedy mladíkovi na zapití doušek slivovice, sám se taky napil, řekli si dobrou noc a usnuli. Prospali celý zbytek cesty po rakouském území. Probudili se, až autobus zastavil a řidič rozsvítil všechna světla. Stáli na rakousko-slovenské hranici a čekali na celníky. Rakušané nepřišli, jen mávli a pustili je ke Slovincům. Do autobusu přišel mladý, urostlý celník, prošel uličkou, kouknul každému do pasu a pustil je dál. Šofér zhasnul světla a autobus se rozjel.

Mladík si už ale nelehnul, zůstal sedět na sedadle s nohama nataženými do prostřední uličky, opasek povolený a kalhoty v pase rozepnuté, ale i přesto s řádně viditelnou erekcí. To bylo pro něho pokynem, že je ta správná chvíle. Přesednul si na sedadle tak, aby k mladíkovi mohl nejenom rukou, ale i obličejem. Naklonil se tak, aby stínil výhled řidiči zády a pomalu se dobýval mladíkovi do poklopce. Opravdu, bylo to dokonale připravené, prostě v plné erekci. Když se chtěl k mladíkovi dostat ústy, zašeptal mu ten do ucha:

„Počkej, takhle ne, to by mohl šofér v zrcátku vidět.“ a přesunul se na sedadle přímo za jeho sedadlo a klekl si. Teď seděl na patách na sedačce přímo ve škvíře mezi jeho sedadlem, penis trčící z rozepnutých kalhot ven a čekal. Nemusel dlouho, protože mu to došlo a tak se rychle přesunul do středu a položil hlavu na sklopené sedadlo, obličejem otočeným do škvíry mezi sedadly. Mladík se jen mírně nahnul dopředu a nadzvedl, aby se dostal přímo do jeho úst. Ani jeden ani druhý se toho nádherně pulsujícího penisu nedotkli rukou. Jakýkoliv pohyb už byl jen a jen na mladíkovi a ten si to

také náležitě užíval. Zrychloval a zpomaloval své pohyby a jen tichounce vrněl, jako laskané kotě. On cítil každý záchvěv toho sametově hebkého velikána a tak když cítil, že přichází závěr a mladík se snažil penis vytáhnout, teprve teď použil rukou, aby si ho v ústech podržel až do absolutního vrcholu. Mladík ho uchopil za hlavu oběma rukama a v extázi ho po hlavě hladil. Když opadlo vzrušení a nastalo slastné uklidnění, mladík se prohnul, uvolnil svůj penis, podržel si jeho hlavu, vděčně ho políbil na ústa a řekl: „Bylo to nádherné, děkuji. Nebylo by tam ještě trochu slivovice?“

„To víš, že bylo. Zasloužíme si to ne? I já ti děkuji.“ odpověděl a podal mu láhev. Oba se postupně napili, popřáli si dobrou noc a opět, každý na svém sedadle, usnuli.

Když vystupoval v Zagrebu z autobusu, mladík spal jako zabitý. Nechtěl ho budit a tak vystoupil a s tou ohromnou taškou vedle sebe, stál na nástupišti. Uvědomil si, že se mladíka ani nezeptal na jméno. Díval se, jak autobus zase odjíždí a v něm spící aktér zážitku, na který do smrti nezapomene.